Draga braćo i sestre,

na kraju ove svete mise zastanimo na trenutak u tišini i razmislimo o Božjoj riječi koju smo danas čuli.

U evanđelju smo slušali o čovjeku koji je bio slijep, ali mu je Isus otvorio oči. No kroz cijelu priču vidimo nešto zanimljivo: onaj koji je bio slijep počinje vidjeti, a oni koji su mislili da vide – zapravo ostaju slijepi.

I zato se večeras (danas) zapitajmo: **jesmo li ponekad i mi takvi?**

Gledamo, a ne vidimo.

Slušamo, a ne čujemo.

Dolazimo u crkvu, a ponekad srce ostaje zatvoreno.

Ponekad brzo vidimo tuđe pogreške, ali teško vidimo vlastite.

Ponekad nam netko u zajednici ne odgovara – ne sviđa nam se kako govori, kako se ponaša, kako razmišlja. I tada lako dođu riječi ogovaranja, osuđivanja ili udaljavanja.

Ali Isus nas danas podsjeća da **Bog ne gleda kao čovjek – Bog gleda srce**.

Možda osoba koju mi brzo sudimo u Božjim očima ima više dobrote nego što mislimo. Možda netko tko je tih i neprimjetan nosi veliku vjeru i veliku ljubav prema Bogu.

Zato nas korizma poziva da otvorimo oči srca.

Da ne budemo slijepi za dobro u drugima.

Da ne sudimo brzo.

Da ne ogovaramo.

Da budemo ljudi koji **grade zajedništvo, a ne razdvajaju**.

I možda je dobro da se večeras svatko od nas u tišini zapita jedno jednostavno, ali duboko pitanje:

Kakav sam ja vjernik?

Jesam li vjernik samo iz navike?

Jesam li samo tradicionalist – onaj koji dolazi jer se „tako uvijek radilo“?

Ili sam vjernik koji stvarno želi živjeti Evanđelje?

Jesam li vjernik samo nedjeljom ili i ponedjeljkom, utorkom i svakim danom svoga života?

Jer pravi vjernik nije onaj koji samo zna molitve, nego onaj koji **živi ljubav, praštanje, strpljenje i dobrotu**.

Neka nam ova korizma pomogne da progledamo – ne samo očima, nego i srcem.

Da bolje vidimo Boga u svome životu.

Da bolje vidimo dobro u drugima.

I da svakoga dana nastojimo biti **istinski Kristovi učenici**.

Amen.